

susan mallery

kiekvienos moters
svajonė

*Kodėl uždraustas vaisius
saldesnis?*

svajonių knygos

Knygute.lt

Susan Mallery

KIEKVIENOS MOTERS SVAJONĖ

Romanas iš serijos
"Buchananų restoranų imperija"

Versta iš: Susan Mallery, Tempting, Harlequin Books, 2007,

© Susan Mallery, 2007

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su „Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visos teisės į šį kūrinį saugomos, įskaitant teisę atkurti visą arba iš dalies bet kokia forma.

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

© Algina Dzvionkienė, vertimas iš anglų kalbos, 2009

© Živilė Adomaitytė, dizainas, 2010

© Svajonių knygos, 2010

© Knygute.lt, elektroninė versija 2013

1

- Matau, kad nesupratai. Gerai, pasistengsiu padėti, - kantriai tarė brangiu kostiumu apsitašęs vyras. - Paaiškinsiu nuosekliau: jeigu nenurodysi atvykimo priežasties, su senatoriumi nesišnekėsi.

- Keista, bet toks paaiškinimas reikalo nepalengvino, - sumurmėjo Danė Buchanan, nervingai spausdama nuo jaudulio susitraukusį pilvą. Jai šiaip ne taip pavyko prasiveržti pro priimamojo sekretorių, du pavaduotojus, koridoriaus gale jau buvo matyti Marko Kenfildo kabineto durys, tačiau kelią netikėtai pastojo dičkis, ryžtingai nusiteikęs vyrukas. Knietėjo prasibrauti jėga, bet jis buvo ganėtinai aukštas, ji, deja - ne. O dar ta neįprasta apranga... Suknelė būtų pusė bėdos, bet aukštakulniai Danę tiesiog žudė. Skausmą kulnuose ir per keltį ji tikrai būtų ištvėrusi, bet kas patars, kaip ant šių smeigių išlaikyti pusiausvyrą? Su tokiais bateliais verčiau vaikščioti labai lėtai - spartesnis žingsnis sukelia rimtą pavojų išsiskuti kulkšnį.

- Na, tai koks vizito tikslas? Sakyk, nebijok - manimi gali pasitikėti, - užtikrino vyras. - Esu

teisininkas.

Jis tai ištarė taip nuoširdžiai, kad Danė neišlaikė nenusijuokusi..

- Ar ši profesija turėtų įkvėpti pasitikėjimą? Abejoju...

Vyro lūpos krustelėjo, atrodė, lyg bandytų suturėti šypsena. Geras ženklas, - šmėkstelėjo Danei. Gal kaip nors pasiseks jį sužavėti? Tiesa, jai toli gražu iki vyrų kerėtojos, bet dabar tiesiog neturi kitos išeities, todėl teks pasistengti.

Danė giliai įkvėpė ir gracingai kryptelėjo galvą, bet kadangi buvo trumpai nusikirpusi plaukus, neturėjo jokios galimybės švystelėti per petį garbanų. O daugiau viliojimo triukų ji neprisiminė. Kokia laimė, jog nusprendė amžiams išsižadėti pasimatymų!

- Įsivaizduok, esu vartus saugantis drakonas, - tarė vyras. - Nepraeisi, kol nepasakysi tinkamo burtažodžio.

- Ar tau niekas nepranešė, kad drakonai jau seniai išmirė?

Šįkart jis nusišypsojo.

- Kaip matai, jie dar gyvi ir gana neblogai laikosi.

Šaunu... Kažin ką čia pasakyti, kad jis atsto-

tų? Danė nužvelgė jį išsiblaškiusiu žvilgsniu. Patrauklus – į tokį žiūrėdama akmeniu nepavirsi. Bet ne iš tų beprotiško grožio etalonų, kurie gali sau leisti neskirti dėmesio asmenybės ugdymui. Gundančios mėlynos akys, tvirtas užsispyrėlio smakras...

– Atėjau asmeniniu klausimu, – pareiškė ji ir nutilo supratusi, kad jos burtažodis niekam tikęs. O ką dar galėjo pasakyti? Kad ką tik sužinojo nesanti ta asmenybė, kuria tiek metų save įsivaizdavo, o į šį pastatą atkako išsiaiškinti, kas ji tokia?

Drakono veidas sugriežtėjo, jis pasitempė ir sukryžiuo rankas ant krūtinės. Danė akimirksniu pasijuto atstumta ir pasmerkta.

– Gali daugiau nebevargti, nešvaistik laiko! – nukirto vyras. – Senatoriaus tokie žaidimai nedomina. O dabar keliauk ten, iš kur atėjai.

Danė išpūtė akis.

– Ką?.. – Ką, po galais jis čia... Aa, aišku. – Manai, kad ketinu sukompromituoti senatorių? Kad... – Ji skausmingai susiraukė. – Fui! Ne! Nieko panašaus! Brr... – Rizikuodama kryptelėti koją, ji žengė atbula. – Kaip šlykštu!

– Nejaugi?

Danė atsiduso.

- Taip. Nes gali būti, kad esu jo dukra. - Ne, ne gali būti, o tikrai - bent jau taip tvirtino nerimstantis pilvas.

Bet kostiumuotojo ši žinia nė kiek nesujaudino.

- Verčiau jau būtum pareiškusi, kad su juo permiegėjai, tada įtikinamiau skambėtų.

- Galima pagalvoti, kad žinai, ką Markas Kenfildas veikė prieš dvidešimt devynerius metus!

- Esu jo sūnus.

Danė kaipmat pastatė ausis - apie didelę senatoriaus šeimą buvo perskaičiusi viską, ką tik sugebėjo rasti.

- Aleksas?

Drakonas linktelėjo.

Idomu. Nors jų ir nesieja kraujo ryšys - Markas Kenfildas visus vaikus įsivaikino - bet vis dėlto Aleksas, galima sakyti, yra jai lyg ir artimas. Danė nesuprato, ar tai gerai, ar blogai. Kaip ji susigyvens su nauja šeima, jei dar nespėjo susigaudyti, ką daryti su senąja?

Akivaizdu, kad jos trokšti, kitaip nebūtum čia atsibeldusi, - tarė sau. Taip, kraujo šauksmo lengvai nenutildysi. O jeigu ji tikrai yra Marko Kenfildo dukra, niekam nepavyks jai sutrukdyti

pažinti tėvo, netgi įsūniui!

- Pasakysiu štai ką: jau išėikvojau beveik visą kantrybę, - ryžtingai prabilo ji. - Be galo mandagiai kalbėjau su sekretoriumi ir buvau itin supratinga šnekėdamasi su dviem pavauduotojais. Beje, esu registruota rinkėja ir turiu teisę kreiptis į valstijos senatorių! Todėl prašau trauktis šalin, kitaip turėsi bėdos!

- Ar tai grasinimas? - pasiteiravo Aleksas. Atrodė mažumėlę pralinksmedžęs.

- M... Ar suveikė?

Aleksas lėtai ją nužvelgė nuo galvos iki kojų ir vėl aukštyn. Per pastarąjį pusmetį Danė jau spėjo įsitikinti, kad vyrų žvilgsniai neduoda jai nieko gera - net menkiausias dėmesys neišvengiamai baigdavosi nemalonumais. Bet, regis, šią akimirką jos kūnui tai buvo nė motais - nuo ramaus tiriančio Alekso žvilgsnio oda pašiorpo, per nugarą perbėgo lengvas drebulys.

- Ne, bet būtų visai smagu išbandyti, - nusprendė jis.

- Tikras vyras!

- Ar tai blogai?

- Tau geriau to nežinoti. O dabar traukis, berniuk drakoniuk, nes man jau seniai laikas pas poną Kenfeldą!

- Berniuk drakoniuk?..

Oi... Šis linksmas klausimas išsprūdo tikrai ne iš priešais stovinčio vyro „mūro“ burnos. Grįžtelėjusi Danė išvydo tarpduryje stovintį asmenį, pas kurį taip atkakliai veržėsi. Ji buvo mačiusi Marką Kenfeldą. Tiesa, netiesiogiai - nuotraukose, per televiziją... Netgi už jį balsavo. O štai dabar susidūrė akis į akį. Tik pamanyk, žmogus, kurį visada laikė paprasčiausiu politiku, netikėtai tapo jos tėvu. Danė prasižiojo kažką sakyti, bet visos mintys akimirksniu išgaravo, o balsas užstrigo.

Senatorius priėjo artyn.

- Pavirtai į drakoniuką, Aleksai?

Aleksas nesmagiai gūžtelėjo pečiais.

- Neįleidau jos vidun.

Senatorius uždėjo ranką jam ant peties.

- Šaunuolis, puikiai dirbi. Vadinasi, ši panelė pridarė rūpesčių. - Atsisukęs į Danę jis nusišypsojo. - Neatrodai labai grėsminga.

- Ir nesu, - išspaudė Danė.

- Nebūk toks tikras, - įspėjo Aleksas.

Danė nužvelgė jį rūsčiu žvilgsniu.

- Puoli iš karto smerkti.

- Ne, paprasčiausiai esu girdėjęs ne vieną absurdišką tvirtinimą.

- Matai? Dar nieko dorai nežinai, o jau nutei-
sei!

- O pati ar žinai?

- Gal man ateiti tinkamesniu laiku? - neiš-
tvėrė senatorius.

Atsitokėjusi Danė atsuko Aleksui nugarą.

- Atleiskite, kad taip netikėtai įsibroviau. Kel-
lis kartus skambinau norėdama susitarti dėl
susitikimo, bet sekretorius visada teiraujasi
vizito tikslo, o aš negaliu bet kam jo atskleisti.
Aš... - Ji užsikirto, tik dabar galutinai įsisąmo-
ninusi, ką ketina pasakyti. Kaip pranešti tokią
naujieną? Įdomu, kas bus, kai leptelės apie
trumpalaikį mamos romaną ir pristatys jo re-
zultatą? Senatorius nė už ką nepatikės. Kodėl
turėtų?

Markas Kenfildas suraukė antakius ir atidžiau
į ją įsižiūrėjo.

- Tu man matyta. Gal jau buvome susitikę?

- Net nebandyk išsižioti, - įsikišo Aleksas. -
Patariu su manimi nesipykti.

Danė į jį nė nežvilgtelėjo.

- Ne, senatoriau, manęs jūs nesate matęs,
bet pažinote mano motiną, Maršą Buchanan.
Esu šiek tiek į ją panaši. Yra tikimybė, kad kitą
pusę kraujo paveldėjau iš jūsų.

Marko Kenfildo veide nevirptelėjo nė vienas raumenukas – jokios reakcijos. Štai ką reiškia politinė dresūra, – pagalvojo Danė. Būtų gerai, jeigu susigaudytų, ką pati jaučia. Gal viltį? Siaubą? Tarytum stovėtų ant bedugnės krašto, svarstydamą šokti ar nešokti... Aišku tik viena – buvo tikra beprotė vildamasi, kad šis vyras priims jos žodžius už gryną pinigą.

Kai Danė jau pasirengė spyriui lauk, jis nusišypsojo.

– Puikiai prisimenu tavo mamą. Ji buvo... – Markas Kenfildas staiga nutilo. – Turime pasikalbėti. Užsikabink į kabinetą.

Danė jau ketino eiti, bet Aleksas užstojo kelią.

– Ką darai? – kreipėsi į senatorių. – Judviem negalima kalbėtis! Ji tikriausiai spaudos arba opozicijos atstovė. Tai gali būti pasala!

Markas įsmeigė žvilgsnį į Danę.

– Ar turėčiau jo paklausyti?

– Ne! – karštai užtikrino Danė. – Jeigu nori mane patikrinti, galiu duoti asmens dokumentą! – metė Aleksui.

– Duok, – ramiai tarė jis tiesdamas ranką.

Danė užsiplieskė. Toks atsidavimas darbui, aišku, pagirtinas, bet kaip knieti atsivėdėjus

smeigti batelio nosimi šiam vyrukui į blauzdą!

- Dabar? Iš karto? Norėtum! Nedaliju savo duomenų į kairę ir į dešinę! Pagalvosiu, tada nuspręsiu, ar duoti, ar ne.

- Kaip sau nori. Dokumentai yra tavo bilietas į tą kabinetą. Privalau rūpintis senatoriaus saugumu.

- Nemanau, kad tai būtina, - ramiai pastebėjo Markas, bet nebandė Alekso suturėti.

Mažumėlę pasiraususi rankinėje Danė išsitraukė vairuotojo pažymėjimą.

- Gal netyčia turi ir pasą? - paklausė Aleksas.

- Ne, bet gali paimti pirštų atspaudus!

- Vėliau.

Nuojauta kuždėjo, kad jis nejuokauja.

Markas atsikrenkštė.

- Na, gal jau baigėte?

Danė gūžtelėjo.

- Klauskite drakono.

Aleksas linktelėjo galvą.

- Perduosiu IT vaikinams. - Jis pamojavo vairuotojo pažymėjimu. - Netrukus grįšiu.

- Kokiems vaikinams? - paklausė Danė sekdamą paskui senatorių.

- Informacinių technologijų specialistams. Nustebtum sužinojusi, ką jie sugeba išspausti iš kompiuterio. - Markas šypsodamasis uždarė kabineto duris. - O gal ir nenustebtum. Spėju, kad puikiai moki naudotis tuo technikos stebuklu. Aš dar tik mokausi - įkirtau vos kelias pagrindines operacijas, be kurių negalėčiau dirbti. Bet dažnai susipainioju ir turiu skambinti Aleksui, kad padėtų išsikapstyti. - Jis mostelėjo į kampe stovinčias dvi aprintas sofas, ketletą kėdžių ir kavos staliuką. Baldai atrodė taip, lyg būtų atitarnavę amžių studentų klube. - Sėskis.

Pritūpusi ant sofos kraštelio Danė apsižvalgė. Kabinetas buvo visai nieko, tik trūko langų. Įdomu, - pagalvojo. Pasirodo, rinkiminių kampanijų štabai steigiami sandėliuose. Sprendžiant iš to, ką jau spėjo pamatyti, senatorius nelinkęs švaistyti pinigų apdailai ir patogumams. Rašomasis stalas buvo senas ir subraižytas, sienos - niūrios. Tiesa, aplinką šiek tiek gyvino ant sienų sukabinti didžiuliai spalvoti šalies regionų žemėlapiai.

- Ar tikrai siekiate prezidento posto? - Mintis, kad ką tik susipažino su žmogumi, taikančiu į tokią vietą, jau net nebestulbino - dabar ji buvo visiškai nesuvokiama.

- Kol kas tik tiriame galimybes. - Markas įsitaish ant kėdės. - Šitas būstas laikinas. Jeigu pamatysime, kad kompanija turi šiokių tokių šansų, persikelsime į kitą, padoresnį. O dabar... Kam be reikalo eikvoti lėšas?

- Teisybė.

Markas palinko į priekį ir pasirėmė į kelius.

- Vis dar negaliu patikėti. Maršos dukra... Po šitiek metų! Pala, regis, trisdešimt, ar ne?

- Man dvidešimt aštuoneri, - nukaitusi patikslino Danė. - Vadinasi, judu su mama bendravote maždaug prieš dvidešimt devynerius.

Markas linktelėjo galvą.

- Prisimenu paskutinį mudviejų pasimatymą - priešpiečius miesto centre. Nepamiršau nė vienos smulkmenos. Ji buvo tokia graži...

Jo akys aptemo, lyg būtų nuklydęs kažkur toli toli. Į praeitį, kurios Danė nepajėgė net įsivaizduoti. Galvoje sukosi galybė klausimų, bet ji nedrįso klausti. Tais laikais Markas buvo dar nevedęs, šeimą turėjo tik mama. Danė neprišiminė nei jos, nei vyro, kurį iki Glorijos pareiškimo laikė tėvu. Iš tėvų atvaizdo teliko miglota dėmė....